

УСМИВКИ СЪ ИРОНИЯ

Културенъ вѣкъ и вредъ културни люде,
животъ нагледъ красивъ и поетиченъ —
на приказка свѣтътъ е милъ и чуденъ,
но въ сжщностъ е забавенъ и комиченъ.

Поемашъ пжтъ въ свѣта и бдишъ нарочно
да найдешъ нѣкжде човѣкъ културенъ
и срѣщашъ тамъ владика непороченъ —
съ парфюмена брада и маникюръ.

Насреща гледашъ вълци и хиени —
натруфени и всѣкога парадни,
край тѣхъ пълзятъ гжсеници презрѣни
и мекотѣли алчуци и гадни . . .

И — никжде ни поменъ отъ култура,
а слънцето, като петно въ простора,
подава ликъ презъ облаци и бури
и смѣе се въ очитѣ ти присторено.

Вървишъ, вървишъ и спирашъ се очуденъ —
не вѣрвашъ, сякашъ, самъ на своя погледъ,
и питашъ се дали не си въ заблуда
или свѣтътъ наистина е подълъ.

И тръгвашъ пакъ и питашъ за човѣка
и питашъ се, кжде е тази култура,
а истината шепне ти полеха:
— На дѣда ни владика въ маникюра.